

на Търново и Видинъ, а особено слѣдъ падането на Цариградъ (1453 г.), турцитѣ устремили всичкитѣ си сили противъ сръдния Европа, дѣто опитвали два и половина вѣка военното си щастие по обширнитѣ полета на сръдния Дунавъ и на Тиса. Прѣзъ това врѣме сѣверна България си оставала непокожтната. Прѣзъ нея не минавали никакви турски орди. Въ нея не ставали никакви редовни и систематични опустошения, и народътъ взелъ отново да забогатѣва и да се провдига. Поради сжщитѣ тия причини войнственниятъ духъ на жителитѣ между Балкана и Дунава се е запазилъ за дълго врѣме. Тѣй, два вѣка слѣдъ нашето заробване, единъ сѣврѣменникъ, който е живѣлъ дълго врѣме въ България, е писалъ за насъ слѣднитѣ редове:

„Българитѣ сж народъ съ достоинство и иматъ благородна душа. Тѣ не тѣрпятъ никакви оскръблениа на честъта си и отмѣстятъ за такива оскръблениа съ смъртъ“¹⁾.

(Освѣнъ това, дѣто прѣзъ сѣверна България не сж минавали въ първитѣ врѣмена турски орди, има още и друга една причина, поради която сѣвернитѣ българи сж запазили за дълго врѣме извѣстна самостоятелность и човѣшко достоинство. Тая причина лежи въ факта, че дълго врѣме турцитѣ не се прѣселвали на голѣми тѣлпи между Дунава и Балкана, а заселвали само по-важнитѣ и поукрѣпенитѣ мѣста. Поради това турцитѣ държели сѣверна България по-скоро въ окупирано положение, отколкото въ робство.)

¹⁾ Павелъ Джорджичъ. 1595 г. в. Ж. М. Н. Пр. СЛХШ.